

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Ethica Symbolica E Fabularum Umbris In Veritatis Lucem
Varia Ervditione Noviter evoluta**

Pexenfelder, Michael

Monachii, 1675

Symbolum XIV. Cydnus, Rex Ligurum in avem cognominem transit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-68709](#)

latis suæ memores; & petulantes risus ac jocos, quasi falaces mugitus, in pœnitentis animi gemitus ac suspiria convertant.

SYMBOLVM XIV.

Cygnus, rex Ligurum in avem cognomini
nem transit.

2. Metam.

Ethicè.

1. Laus Musicæ.
2. Scelerati non lugendi.
3. Moderandus luctus in funere.
4. Mors bona.
5. Poëtæ cygnis similes.

ERAT HIC MATERNO GENERE PHÆTHONI PROXIMUS, QUIPPE CUIUS PARENTES fuit soror Clymenes, (de qua suprà) qui cùm consanguinei tristem accepisset ruinam, relicta sede regia, ad Eridanum fluvium se contulit, ibique tam sepulchrum amicissimi capit, quàm sororum ejus in arbore transformationem conspicatus, cæpit uestibus liberiùs indulgere, & interitum propinqui sibi juvenis, monstrosamque puellarum cognatarum transmutationem acerbiùs deflere. Indignè hoc tulerunt superi, quippe quorum voluntate hæc acciderunt, quare immodice lugentem momento convertunt in *cygnum* avem. Mox igitur homini tenuari vox, capilli migrare in plumas, collum à pectore longius porrigi, pedes in digitos latiores extendi, pennæ velare latus, os in rostrum obtusius excrescere. Ille tamen etiam in hac forma memor fulminis, quo Jupiter iracundus Phæthonem percuaserat, superos perosus ignes, nunquam se cœlo, sed paludibus tantum ac fluminibus credidit.

Ethica.

Variè mores hæc informat fabula. Nam I. (a) Laus Musicæ hinc eruitur; Cygnus enim rex Ligurum arte canendi clarus, cùm deceperisset in avis figura, ab Apolline collocatus est inter astra, in quibus etiam hodie Cygnus illustrem locum obtinet. Vnde discitur, Principes non debere esse expertes optimarum artium, quæ *Liberales* vocantur, etiam Musicæ, cùm animum ad regias virtutes, & ad optimam rerum admi-

I 3

nistratio-

(a) Laus Musicæ.

nistrationem ac prudentiam mirabiliter effingant, atque ad rerum vel secundarum, vel adversarum eventus aequo animo preferendos disponant. Musica nos monet, ut sicuti è varietate vocum & fidium, grata & consentiens oritur symphonia, ita omnes animi motus & actiones in dulcem virtutum convenientiam harmoniam. Musicus est veluti Neptunus poeticus (quod infra memorabimus) qui tumida aequora placat, cum ventus ambitionis, ac furentis iracundiae seuos attollit fluctus: cum mœror subsidit, & furit aestus arenis; cum libido inquietat: cum aliæ perturbationes violentius incitantur, dulci modulamine componit tempestatem; coercetur libido exultans, atque ruens in animi perniciem gloriae ardor restringitur, implacabilis iræ vis, & cupidus ultiæ tranquillatur. Davidis equidem plectrum non furentes tantum perturbationes, sed ipsum cacodæmonem è Saule ejecit.

II. (b) Deinde hic docetur neque sapiens, neque pium esse, illorum sceleratorum lugere calamitates, qui divino consilio atque providentiâ propter illatas ipsis Diis injurias, miseriam patiuntur.

III. (c) Tertiò brutis fieri similes, qui immodico luctu ex jactura charorum capitum abrepti, motibus animi temperare aliqua saltem ex parte non possunt: neque ferre nituntur aequa mente, quod statutum divinitus, nullaque potest ratione mutari.

IV. (d) Quartò *cygnea cantio adagio* fertur, & in eos convenit, qui mortem ipsam latè, & cum cantu excipiunt: nam *cygnus* in funere suo suavissime modulari fertur. Martial. lib. 13.

Dulcia defecta modulatur carmina lingua
Cantator cygnus funeris ipse sui.

Et Ovidius:

Sic ubi fata vacant, udis abjectus in herbis
Ad vada Mæandri concinit albus olor.

Cygnus imitantur, qui extremum vitæ actum suaviter claudunt, moriendique necessitatem in virtutem vertunt. Qui, ut *Cygni* (quod *Tullius* ait in *Quæst. Tuscul.*) prævidentes quid in morte boni sit, cum cantu & voluptate moriuntur. Pro Diis immortales, (idem exclamat) quam illud iter jucundum esse debet, quo confecto nulla reliqua cura, nulla solicitude futura sit! *Pretiosa mors Sanctorum*, ait *Psaltes regius* ps. 115. Nam, ut *Bernardus* loquitur, mors est finis laborum, consummatio victoriae, ianua vitæ, perfectæ securitatis ingressus. Et serm. 41. ex parvis: Bonorum mors optima, quoniam fit ibi quies à laboribus, fit jucunditas

(b) Sceleratum lugendi. (c) Moderandus luctus. (d) Mors bona.

cunditas de novitate, & securitas de æternitate. Mors vero peccatorum pessima; mala in ammissione mundi, peior in dissolutione carnis, pessima in tormentis inferni. Cyneo more canit, qui non nescit, morte carcerem effringi corporis, ut in libertatem afferatur anima; mutari peregrinationem cum patria, & molestam navigationem cum exoptato portu; claudi tantisper oculos, ut meliori mox pateant luci; satis diu vixisse, quisquis bene vixerit: metiendam æratem non annorum spatio, sed virtutum: reddi corpus, ut denuo recipiatur, & quidem cum fœnore. Prudentius in hymno de S. Vincentio:

Non est, credite, pœna, quam videtis,
Quæ punc̄to tenui citata transit,
Nec vitam rapit illa, sed reformat.

Εὐδανασίας Augustus sibi Cæsar optasse fertur, hoc est, mortem facilem; hanc vir bonus consequitur, qualibuscunque fatis expellatur è vita; desinit enim esse necessitas, cùm accedit voluntas; & fit levius, quidquid à volente fit. Optimo cuīque felicitatis principium, est mortalitatis finis, rectūmque ac breve iter ad præmium, *mori*. Ad hanc *Εὐδανασίας*, seu mortis felicitatem ac facilitatem perducimur, si hōrtante Paulo i. Cor. 7. *ut amur hoc mundo, tanquam non utentes*, id est, inter malos audeamus esse boni, cuius rei Symbolum Cygnus aquis innatans, cum lemmate: *Tangor, non tingor, nihil scilicet sordium contrahens, lacustres inter ac palustres undas.*

Huc pertinet, quod de Cygnis Pierius in hieroglyphicis meminit, Socrates, inquit, apud Platonem Cygnos tum magis, dulciusque canere affirmat, cùm se brevi præsentient morituros; quasi lætantes Deo gratias agere videantur, quod ad eum, cuius ministri sunt, migrationem parent. In omni namque volatilium genere nulla est avis, quæ vel in esuritione, vel in rigore, aut alio quoipiam incommodo emoduletur, cantillētve, quam cygnus. Et quia Phœbo sunt sacræ hæ volucres, concitatae lætitia & quadam divinatione præditæ, alterius vita bona præfagiunt. Hinc M. Tullius in Tuscul. quæst. Cygnos ait non sine causa Apollini dedicatos esse, sed quod ab eo divinationem habere videantur: quia prævidentes, quid in morte boni sit, cum cantu & va- luptate moriantur.

V. (e) Cygni tunc suavius canere dicuntur cùm flante Favonio quasi ad cantum invitantur. Convenit hoc Symbolum Poëtis, qui gloriarum studio trahuntur, favorisque sunt cupidi;

Nec

(e) Poëta sunt cygnis similes.

Nec petitur sacris nisi tantum fama Poëtis. Imò etiam aliquid
præter famam: nempe nummi. Conqueritur non uno loco Bilbilitanus
Olor, raros spirare *Cygnis*, seu Poëtis, Favonios: lib. 1. Epig.

circum pulpita nostra

Et steriles cathedras basia sola crepant.

Id est, præter laudem, acclamations, & oscula nihil nostra poësi
referimus. Et lib. 10.

Pullo Mæuius alget in cucullo;

Cocco mulio fulget incitatus.

Cucullus pars vestis à tergo pendentis, quo tegitur caput, vulgo
cappa, pauperum habitus, sicut & color paupertinus, hinc pullata pau-
pertas, quæ *Mævium* Poëtam premebat, cùm agaso, cui nomen *Incita-
tus*, coccinatus & purpuratus incederet. Favonij sunt Mecænates, un-
de ad Flaccum lib. 8.

Sint Mecænates; non deerunt, Flacce, Marones.

Neque mysterio vacat Poëtico, quòd Orpheus, cùm à mulieribus
fœdè discriptus excessisset è vita in cygnum migrasse dicatur à Platone:
quo indicatur, liberalium artium peritos famâ super æthera ferri. Hunc
volatum sibi auguratus est Horatius Carm. lib. 2. Od. 20.

Jam jam residunt cruribus asperæ

Pelles, & album mutor in alitem

Supernè, nascunturque leves

Per digitos, humerosque plumæ.

SYMBOLVM X V.

*Python immanis draco, Sagittis Apollinis
confixus.*

1. *Metam.*

Ethicè.

1. Python symbolum pigritiæ. 2. Stratum Ignaviaæ. 3. Labor præ-
ceptorum & honos. 4. Cura filiorum.

Dfluente aqua Diluvij, cùm cessantibus imbris, suosque in al-
veos fluvijs se recolligentibus, prisca terræ redderetur facies, pa-
truit